

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4379/2020
04.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и др. Илије Зиндовића, чланова већа, у спору по тужби тужила АА, ББ и ВВ, сви из ..., чији је пуномоћник Драган Псодоров, адвокат из ..., против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Зоран Јелић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужила, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж бр. 19665/18 од 29.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 04.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужила изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж бр. 19665/18 од 29.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гж бр. 19665/18 од 29.05.2019. године преиначена је пресуда Другог основног суда у Београду П бр. 1762/17 од 06.06.2018. године, тако што је одбијен захтев тужила за камату на досуђене износе главног дуга од 552,11 DEM односно 282,29 евра и 24.447,87 DEM односно 12.500 евра. Преиначена је и одлука о трошковима поступка, тако што су тужиле обавезане да туженом накнаде трошкове првостепеног поступка у износу од 147.000,00 динара, а обавезане су и на накнаду трошкова другостепеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против наведене пресуде тужиле су, позивајући се на одредбу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 407. Закона о парничном поступку, изјавиле ревизију због битних повреда поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. у вези са чланом 403. став 2. и став 28. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14) и одлучио да ревизија није дозвољена јер је изјављена против пресуде против које се не може изјавити.

Према одредби члана 410. став 2. Закона о парничном поступку ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које се по закону не може поднети. Чланом 28. Закона о парничном поступку прописано је да камата, уговорна казна и остала споредна тражења као и трошкови поступка не узимају се у обзир код оцене права на изјављивање ревизије, ако не чине главни захтев.

Тужба је у предметном спору поднета ради исплате новчаних потраживања као главног дуга са каматом и трошковима поступка као споредним потраживањима.

Нема места примени члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, који прописује да је ревизија увек дозвољена када другостепени суд преиначи пресуду и одлучи о захтевима странака. Обзиром да је у конкретном спору преиначена првостепена пресуда само у погледу споредних тражења, камате и трошкова поступка, наведена одредба се не примењује, јер наведена потраживања нису релевантна за оцену права на изјављивање ревизије.

На основу изложеног и члана 413. Закона о парничном поступку, ревизијски суд је ревизију одбацио као недозвољену.

**Председник већа-судија,
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић